

Sygn. akt II Ka 20/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Marek Podwójniak

Sędziowie: SO Marcin Rudnik

SR del. Marcin Stokowski (spraw.)

Protokolant : sekr. sąd. Monika Wlazła

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy

po rozpoznaniu w dniu 05 marca 2014 r.

sprawy S. K. i J. K. oskarżonych o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych i Prokuratora Rejonowego w Łasku

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 19 listopada 2013 r.

w sprawie o sygn. akt II K 106/13

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uzupełnia kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu S. K. w ten sposób, że po wyrażeniu „art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk” dodaje wyrażenie „w zw. z art. 12 kk”;

b) przyjmuje, że przypisany oskarżonym czyn wypełnia dyspozycję art. 13 § 1 kk zw. z art. 286 § 1 kk i w związku z tym jako podstawę wymiaru kar przyjmuje art. 286 § 1 kk w zw. art. 14 § 1 kk i art. 33 § 2 kk;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

3. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 640 (sześćset czterdzieści) złotych tytułem opłat za obie instancje oraz kwoty po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 20/14

UZASADNIENIE

W akcie oskarżenia z dnia 15 lutego 2013 r. wniesionym do Sądu Rejonowego w Łasku S. K. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 19 lipca 2012 r do dnia 26 lipca 2012r w m. W. 21, gm. B., woj. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) S.A. z/s w B., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że za pośrednictwem firmy (...) powypadkowe (...) z/s w S. zgłosił roszczenie wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł z tytułu polisy pojazdu - ciągnika rolniczego m - ki (...) nr rej. (...) polisa (...) podając nieprawdziwe okoliczności zdarzenia jako związane bezpośrednio z ruchem przedmiotowego pojazdu i upadkiem z drabiny na terenie swojego gospodarstwa w m. W. 21, wiedząc, że obrażeń

ciała doznał w m. W. 76 w następstwie nieszczęśliwego wypadku, tj. upadku z pojazdu straży pożarnej m - ki (...) nr rej. (...), z tytułu którego nie należało mu się odszkodowanie, czym usiłował doprowadzić do wypłaty odszkodowania z tytułu polisy OC pojazdu m - ki (...) nr rej. (...) w kwocie 10000 zł na szkodę (...) S.A., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie przez pokrzywdzonego prawdziwych okoliczności zdarzenia, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

J. K. został natomiast oskarżony o to, że w okresie od 19 czerwca 2012 r do dnia 26 lipca 2012r w m. W., gm. B., woj. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł swojemu synowi S. K. w usiłowaniu wyłudzenia zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł z (...) S.A. z/s w B., z tytułu polisy OC nr (...), w ten sposób, że w zamiarze aby syn uzyskał odszkodowanie w dniu 19.06.2012 r sporządził nieprawdziwe pisemne oświadczenie w którym potwierdził nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne - okoliczności doznania obrażeń przez S. K. w dn. 09.04.2012 r, podając, że obrażenia te powstały w następstwie ruchu pojazdu - ciągnika rolniczego m - ki (...) nr rej. (...) podczas gdy wiedział, że obrażenia S. K. powstały w innych okolicznościach i nie miały związku z ciągnikiem m-ki U., a następnie przekazał przedmiotowe potwierdzające nieprawdę oświadczenie przedstawicielowi firmy odszkodowawczej (...) z/s w S. celem złożenia go do (...) SA, przy czym S. K. zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie przez (...) SA prawdziwych okoliczności zdarzenia i odmowę wypłaty zadośćuczynienia, czym działał na szkodę (...) S.A., tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 106/13 Sąd Rejonowy w Łasku uznał oskarżonych S. K. i J. K. w miejsce zarzucanych im czynów uznał za winnych tego, że 26 lipca 2012 roku w miejscowości W., gmina B., województwa (...) działając w wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników firmy (...) S.A. z siedzibą w B., doprowadzić pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez dokonanie wypłaty nienależnego zadośćuczynienia w kwocie co najmniej 1.000,- zł przez (...) S.A. z siedzibą w B., z tytułu polisy OC nr (...), w ten sposób, że sporządzili pisemne oświadczenia, w których podali nieprawdziwe okoliczności dotyczące doznania obrażeń ciała przez S. K. w dniu 09 kwietnia 2012 roku, wskazując, że obrażenia te powstały w następstwie ruchu pojazdu - ciągnika rolniczego marki (...) nr rejestracyjny (...), podczas gdy do zdarzenia doszło w innych okolicznościach nie mających związku z ruchem ciągnika marki U., a następnie przekazali wyżej wymienione oświadczenia pełnomocnikowi tj. przedstawicielowi firmy odszkodowawczej (...) Finanse (...) z/s w S. celem złożenia go do (...) S.A., przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ujawnienie przez (...) S.A. prawdziwych okoliczności zdarzenia i odmowę wypłaty zadośćuczynienia, to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk i za tak przypisany czyn wymierzył oskarżonym kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

W oparciu o art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił oskarżonym wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat.

Ponadto Sąd obciążył oskarżonych należnymi Skarbowi Państwa kosztami sądowymi i zasądził od nich tytułem opłat kwoty po 220 złotych, natomiast tytułem wydatków kwoty po 502,50 złotych.

Apelacje od opisanego powyżej wyroku wnieśli: Prokurator Rejonowy w Łasku oraz obrońca oskarżonych.

Prokurator Rejonowy w Łasku zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych. Powołując się na art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:

- art. 413 § 2 pkt 1 kpk polegającą na niedokładnym określeniu kwalifikacji prawnej czynu poprzez opisanie w sentencji wyroku zdarzenia jako popełnionego w formie stadialnej usiłowania i pominięcie w kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk;

- art. 413 § 1 pkt 4 kpk polegającą na nieprzytoczeniu przez Sąd pełnej kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu S. K., tj. pominięcie, iż działał on w zw. z art. 12 kk.

Ponadto autor apelacji zarzucił na podstawie art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym określeniu w wyroku czasookresu zdarzenia poprzez wskazanie, że przestępstwo zaistniało w dniu 26 lipca 2012 roku, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zdarzenie było rozciągnięte w czasie w okresie od 19 czerwca 2012 roku (zawarcie przez S. K. umowy z (...)) i napisanie oświadczeń przez oskarżonych oraz przekazanie ich przedstawicielowi) do dnia 26 lipca 2012 roku (wpłynięcie wniosku o zadośćuczynienie do (...) S.A.), a oskarżeni działali w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach określonych w art. 12 kk.

Podnosząc wskazane wyżej zarzuty Prokurator Rejonowy w Łasku wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonych, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną oraz sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na nieuwzględnieniu okoliczności, iż oskarżeni zostali namówieni do popełnienia przestępstwa przez przedstawiciela firmy ubezpieczeniowej oraz nie obejmowali swoją świadomością kwoty zadośćuczynienia, o jaką wystąpiła reprezentująca ich firma, co w istocie spowodowało, iż Sąd meriti nie rozważył, czy w przedmiotowej sprawie zachodzi wypadek mniejszej wagi stypizowany w art. 286 § 3 kk;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na:

- ustaleniu, iż kwota 1.000 zł, którą oskarżeni chcieli wyłudzić od ubezpieczyciela jest mało istotna w sytuacji, gdy rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej jest istotną okolicznością przy ocenie społecznej szkodliwości czynu,
- apriorycznym uznaniu, iż społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonym czynu jest znaczna, a przestępstwo przez nich popełnione charakteryzuje się znacznym ciężarem gatunkowym i wywołuje szereg skutków godzących w podstawowe zasady obrotu prawnego w sytuacji, gdy okoliczności popełnienia czynu (namowa oskarżonych przez przedstawiciela firmy ubezpieczeniowej z P. do podania innych okoliczności wypadku) stopień zawinienia i wartość grożącej szkody (1.000 zł) pozwalają stwierdzić, iż czyn którego dopuścili się oskarżeni charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości.

Powołując się na opisane wyżej zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji przypisanego oskarżonym czynu jako wypadku mniejszej wagi stypizowanego w art. 286 § 3 kk i w następstwie powyższego o warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z obu apelacji częściowo uzasadniona okazała się apelacja Prokuratora Rejonowego w Łasku. Apelacja obrońcy oskarżonych jest natomiast bezzasadna w stopniu oczywistym.

I. Co do apelacji Prokuratora Rejonowego w Łasku.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela publicznego, gdyż jest zwrócony przeciwko całości wyroku, a skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 438 pkt 2 kpk orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia przez sąd odwoławczy obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok, dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku. Rozwijając to stwierdzenie należy wskazać, że spośród podniesionych w skardze apelacyjnej zarzutów zasadne okazały się zarzuty naruszenia dyspozycji przepisów art. 413 § 1 pkt 4 kpk i art. 413 § 2 pkt 1 kpk opisane w punkcie II części wstępnej apelacji.

Po pierwsze, zgodnie z treścią art. 413 § 1 pkt 4 kpk każdy wyrok powinien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu. Sąd pierwszej instancji naruszył ten przepis w sposób oczywisty, co zapewne było skutkiem zwykłego przeoczenia. Z aktu oskarżenia (k. 144v) wynika, że Prokurator Rejonowy w Łasku oskarżył S. K. o popełnienie występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Tymczasem Sąd meriti w komparycji wyroku pominął w kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego temu oskarżonemu wyrażenie „w zw. z art. 12 kk”. Obowiązkiem Sądu Okręgowego było więc dokonanie stosownej korekty zaskarżonego orzeczenia, poprzez uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego S. K., tak aby odpowiadała zawartej w akcie oskarżenia.

Po drugie, stosownie do dyspozycji art. 413 § 2 pkt 1 kpk wyrok skazujący powinien zawierać (oprócz składników opisanych w § 1 art. 413 kpk) dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Mając rację skarżący, że Sąd Rejonowy przypisując obu oskarżonym popełnienie występku w postaci stadialnej usiłowania, co bezspornie wynika z opisu czynu, pominął w kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 kk. Sąd meriti dostrzegł to uchybienie, na co wskazał w uzasadnieniu orzeczenia, zauważając przy tym także błąd w podstawie wymiaru kary. Sąd Okręgowy zmienił więc zaskarżony wyrok i uzupełnił kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonym przyjmując, że wypełnia on dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, tj. w sposób odpowiadający jego opisowi. Konsekwencją powyższego było przyjęcie jako podstawy wymiaru kar art. 286 § 1 kk w zw. z art. 14 § 1 kk i art. 33 § 2 kk.

W pozostałym zakresie apelacja Prokuratora Rejonowego w Łasku jest bezzasadna. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na błędnym określeniu w wyroku czasu popełnienia czynu jest nietrafny. Wbrew twierdzeniom autora skargi apelacyjnej Sąd w sposób prawidłowy ustalił datę popełnienia czynu na dzień 26 lipca 2012 r. Rozważania na ten temat zawarte w uzasadnieniu wyroku są co prawda lakoniczne, ale słuszne. Nie ma też racji skarżący, że przestępstwo zostało popełnione w warunkach określonych w art. 12 kk.

Przechodząc do konkretów wypada zauważyć, że Sąd w opisie czynu przypisanego oskarżonym w sposób wyczerpujący i prawidłowy opisał ich zachowania odpowiadające znamionom art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk. Sąd opisał więc zachowania polegające na sporządzeniu przez obu oskarżonych pisemnych oświadczeń, w których podali nieprawdziwe informacje, co do okoliczności, w których S. K. doznał obrażeń ciała. Z opisu wynika także, że przekazali te oświadczenia osobie zatrudnionej przez podmiot pośredniczący w uzyskiwaniu odszkodowań od ubezpieczycieli, w celu przedstawienia go (...) S.A. i uzyskaniu od tegoż nienależnego zadośćuczynienia. Jest bezsporne, a co ustalił Sąd zarówno w wyroku, jak i jego uzasadnieniu, i czego nie kwestionuje autor apelacji, że pisemne zgłoszenie szkody wpłynęło do siedziby (...) S.A. w B. w dniu 26 lipca 2012 r. Jest w związku z tym oczywiste, że dopiero w tej dacie nastąpiło usiłowanie dokonania przez oskarżonych występku z art. 286 § 1 kk. Wszak tak długo, jak dokumenty sporządzone przez oskarżonych w celu uzyskania dla S. K. zadośćuczynienia nie zostały przedstawione ubezpieczycielowi, tak długo nie może być mowy o usiłowaniu doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wcześniejsze działania obu oskarżonych polegające na przygotowaniu nierzetelnych oświadczeń i podpisanie przez S. K. dokumentów umocowujących (...) z/s w S., winny być traktowane w kategoriach przygotowań do przestępstwa, poprzedzających jego późniejsze usiłowanie. Twierdzenie autora apelacji, że oskarżeni działali w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w okresie od 19 czerwca do 26 lipca 2012 r., w warunkach opisanych w art. 12 kk, jest oczywiście błędne. Przecież po dniu 19 czerwca 2012 r. oskarżeni nie podejmowali już żadnych działań, a jedynie na skutek wcześniej sporządzonych przez nich dokumentów i udzielonego przez S. K. pełnomocnictwa, osoba trzecia przedstawiła pokrzywdzonemu (...) S.A. dokumenty, w celu uzyskania zadośćuczynienia w imieniu i na rzecz oskarżonego S. K.. Realizacja przestępstwa przez oskarżonych w postaci usiłowania nastąpiła więc, jak już wspomniano, poprzez przedłożenie tych dokumentów ubezpieczycielowi.

II. Co do apelacji obrońcy oskarżonych.

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty są oczywiście bezzasadne. Środek odwoławczy sprowadza się w swej istocie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd meriti oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonym. Skarżący uważa, że Sąd nie rozważył należyście okoliczności mających wpływ na tę ocenę, co spowodowało nieprzyjęcie przez Sąd, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 kk, przy czym uznanie go za taki umożliwiłoby warunkowe umorzenie postępowania.

Przede wszystkim trzeba zauważyć, że w literaturze i orzecznictwie wyraźnie wskazuje się, że sama wartość przedmiotu czynności wykonawczej nie ma decydującego znaczenia przy ocenie wypadku mniejszej wagi. Wypadek mniejszej wagi nie może być utożsamiany z małą wartością mienia, przeciwko któremu skierowany jest czyn sprawcy. Podstawowym kryterium oceny jest stopień społecznej szkodliwości. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu należy uwzględniać okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk, a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Analiza akt sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonym jest znaczny. Sąd w sposób prawidłowy wskazał jakie okoliczności zadecydowały o powyższym. Nie sposób zrozumieć dlaczego obrońca oskarżonych uważa, że wpływ na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu ma mieć to, że oskarżeni „zostali namówieni” do popełnienia przestępstwa przez osobę trzecią. Wszak osoba ta tak naprawdę jedynie poddała oskarżonym pomysł, z którego skwapliwie skorzystali. Przecież w żaden sposób nie oburzyli się na przedstawioną przez owego mężczyznę propozycję przedstawienia zakładowi ubezpieczeń nieprawdziwych okoliczności, dotyczących doznanych przez S. K. obrażeń ciała. Nie powiedzieli mu, że propozycja jest nieetyczna i sprzeczna z prawem, i że wobec tego jej nie zrealizują. Nie mieli żadnych oporów przed popełnieniem przypisanego im czynu. Ich działanie nie było przypadkowe, ale nacechowane premedytacją. Dokonując występku nie znajdowali się w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej, która by ich usprawiedliwiała. Znajdując inny podmiot, który miał uzyskać od pokrzywdzonego zadośćuczynienie dla S. K., w sposób całkowicie świadomy przedstawili mu nieprawdziwe okoliczności zaistnienia uszczerbku na zdrowiu. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy nie ustalił, że wartość grożącej szkody to 1000 złotych. Zarówno w wyroku, jak i jego uzasadnieniu, Sąd ustalił wartość grożącej szkody na sumę co najmniej 1000 złotych. Słusznie zauważono w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że gdyby (...) z/s w S. uzyskało dla S. K. kwotę 10.000 złotych (o jaką wystąpiono), to z całą pewnością oskarżeni nie wzgardziliby tą sumą. Istota popełnionego czynu sprowadza się do tego, że chcieli wyłudzić od (...) S.A. zadośćuczynienie. Poza sporem jest, że ofiarami wyłudzeń nienależnych odszkodowań są pośrednio wszyscy faktyczni i potencjalni klienci zakładów ubezpieczeń. Trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji, że tego typu przestępstwa skutkują podwyższeniem stawek przez ubezpieczycieli. Sąd Okręgowy zauważa, że tego rodzaju występkę, ze swej istoty mają w sobie wysoki poziom ładunku społecznej szkodliwości. Nie można więc zasadnie twierdzić, że stopień szkodliwości społecznej przypisanego S. i J. K. czynu nie jest znaczny.

Podsumowując trzeba skonstatować, że Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że oskarżeni dopuścili się występku w formie usiłowania w jego postaci podstawowej, a nie tej wskazanej w art. 286 § 3 kk. Kwestia warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonych jest więc bezprzedmiotowa.

Na marginesie rozważań wypada zauważyć, że budzi zdziwienie zawarte w końcowej części uzasadnienia skargi apelacyjnej stwierdzenie, że „Dodatkowo oskarżony J. K. pełni funkcję radnego, co również premiuje jego osobę”. O jakie premiowanie jego osoby chodzi nie wiadomo, bo skarżący myśli tej nie rozwinął. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że od osoby pełniącej funkcję publiczną należy oczekiwać szczególnie przykładowego i zgodnego z prawem postępowania.

Mając na uwadze przytoczone wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 kpk dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia. W pozostałym zakresie wyrok należało utrzymać w mocy, albowiem

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się żadnych uchybień, które Sąd Okręgowy winien wziąć pod uwagę z urzędu, niezależnie do granic środków odwoławczych i podniesionych w nich zarzutów.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk. Na koszty te zostały opłaty wymierzona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 Ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), a ponadto wydatki Skarbu Państwa. Dodać przy tym trzeba, że opłaty Sąd Okręgowy wymierzył w łącznej wysokości za obie instancje, do czego obliguje art. 16 ust. 2 wyżej wskazanej ustawy, a to z uwagi na błędne określenie ich wysokości przez Sąd Rejonowy (Sąd przyjął wysokość opłat od wymierzonych kar grzywny na 10 % zamiast 20%).